

תפ"ח 20361/03/21 - מדינת ישראל נגד נג'ואן חאג'

בית המשפט המחוזי בנצרת

09 מאי 2022

תפ"ח 20361-03-21 מדינת ישראל נ' חאג' (עציר)

לפני כבוד הנשיאה אסתר הלמן - אב"ד

כבוד השופטת יפעת שטרית

כבוד השופט סאב דבור

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

הנאשם

נג'ואן חאג' (עציר)

גזר דין

השופטת יפעת שטרית

מבוא:

1. כנגד הנאשם הוגש לבית משפט זה כתב אישום, במסגרתו יוחסו לו במקור העבירות שעניינן, ניסיון לרצח ושיבוש מהלכי משפט.
2. תחילה, כפר הנאשם במיוחס לו בכתב האישום.
3. בדיון מיום 13.3.22, בטרם הוחל בשמיעת הראיות ובמסגרת הליך גישור, הגיעו הצדדים להסדר טיעון ולפיו, הנאשם יבקש לחזור בו מכפירתו, כתב האישום יתוקן, הנאשם יודה בעובדות כתב האישום המתוקן ויורשע על פי הודאתו. כן הוסכם, כי המאשימה תגביל עצמה לעונש ראוי של 6.5 שנות מאסר ואילו ההגנה תהא חופשית בטיעוניה. כן הוסכם, כי כל צד יעתור לענישה נלווית, דוגמת מאסר מותנה וקנס, כראות עיניו (הכול ביחד יקרא להלן: "הסדר הטיעון").
4. בהתאם להסדר הטיעון, הנאשם חזר בו מכפירתו, כתב האישום תוקן, התקבל וסומן כא/1 (להלן: "כתב האישום המתוקן"). כן הוגש הסכם בדבר הסדר טיעון, התקבל וסומן כהס/1. הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן והורשע על פי הודאתו בעבירות נשוא כתב האישום המתוקן וכדלקמן:

א. **חבלה בכוונה מחמירה** - עבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

ב. **שיבוש מהלכי משפט** - עבירה לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

עובדות כתב האישום המתוקן:

5. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה, כי הנאשם ודאוד עתאמנה (להלן: "**הקורבן**"), הם תושבי העיר נצרת וקיימת ביניהם היכרות מוקדמת, כאשר הקורבן הוא חבר טוב של חאלד חאג', אחיו של הנאשם. הקורבן מתגורר בדירה באזור השוק בנצרת.

6. ביום 10.2.21, סמוך לשעה 16:00, בעת שהקורבן היה בדירה, הגיע הנאשם לדירה.

במהלך שהותם בדירה, התפתחה בין הנאשם לבין הקורבן מריבה (להלן: "**המריבה**"), במהלכה היכה הקורבן את הנאשם באמצעות מקל ופגע בו בראשו וברגלו.

7. במהלך המריבה, שלף הנאשם סכין שבה החזיק מבעוד מועד וזו נפלה על הרצפה. הנאשם הרים את הסכין, בעוד הקורבן ממשיך להכותו ודקר באמצעותה את הקורבן תשע דקירות בפלג גופו העליון השמאלי: שלוש דקירות בבית החזה הקדמי שמאלי, שלוש דקירות בבית החזה האחורי שמאלי, דקירה במותן שמאל, דקירה בכתף שמאל ודקירה בזרוע שמאל. כל זאת עשה הנאשם בכוונה לגרום לקורבן חבלה חמורה.

8. הקורבן יצא מהדירה שותת דם ונסע בקטנוע לבית החולים האנגלי בנצרת (להלן: "**בית החולים**"). הקורבן הגיע לבית החולים, עצר סמוך לשער הכניסה, ירד מהקטנוע, פנה לאדם שהיה במקום ואמר לו כי דקרו אותו, התיישב על שפת המדרכה, התמוטט ואיבד את הכרתו.

9. מספר דקות לאחר מכן, הגיע הנאשם ברכב לבית החולים, ירד מהרכב, ניגש לעבר המקום בו שכב הקורבן מחוסר הכרה וקרא לעברו "נתת לי מכה בראש עם מקל יא מניאק".

אדם שהיה במקום תפס את הנאשם ומנע בעדו מלהתקרב לקורבן והנאשם חזר על עקבותיו, נכנס לרכב ועזב את בית החולים.

10. אנשים שהתאספו סביב הקורבן העבירו אותו לרכב והכניסו אותו לחדר המיון בבית החולים. בשל מצבו הקשה של הקורבן ואיבוד הדם הרב, הוא הוכנס לחדר הלם, משם הועבר לניתוח דחוף, בשל סכנה שנשקפה לחייו, כשהוא מורדם ומונשם. הקורבן אושפז בבית חולים עד ליום 18.2.21.

11. כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נגרמו לקורבן שלושה פצעי דקירה בבית החזה הקדמי שמאלי, שלושה פצעי דקירה בבית החזה האחורי שמאלי, פצע דקירה במותן שמאל, פצע דקירה בכתף שמאל באורך של כ-15 ס"מ ופצע דקירה בזרוע שמאל. חלק מהפצעים היו בעומק של 3 - 4 ס"מ ובחלקם היה דימום פעיל.

בחדר ניתוח הודגמו שני פצעים אורכיים באורך של כ-15 ס"מ מעל אספק קדמי ולטרלי בכתף באזור שריר דלטויד, חתכים עמוקים מערבי פציעה, הודגם דם וריד פעיל.

כמו כן, נגרמה לקורבן אמפיזימה תת עורית בדופן בית החזה ובזרוע משמאל, המטומה תת עורית בדופן הבטן משמאל, פנומותוראקס קטן בבית החזה השמאלי וכן נגרמו שינויים אמפיזמאטיים בשתי הריאות עם בולט. בנוסף, שריר בית החזה האחורי הודגם מעובה עם אוויר בתוכו ודימום פעיל.

12. בהמשך למתואר לעיל, התקשר הנאשם לאביו, עומר חאג', והשניים תיאמו את הגרסה שימסור הנאשם למשטרה ככל שיחקרו אותו על אודות האירוע. כן סיכמו, כי הנאשם יסתיר את הרכב בו הגיע לבית החולים, זאת בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי, או להביא לידי עיוות דין.

ראיות הצדדים לעונש:

13. במסגרת ראיותיה לעונש, הגישה המאשימה מסמכים רפואיים בעניינו של הקורבן ותמונות המתעדות את הפגיעות הגופניות שנגרמו לקורבן (התקבלו וסומנו במאחד עת/1). כן הגישה טיעונים לעונש בכתב (התקבלו וסומנו עת/2).

14. מטעם הנאשם הוגש תמלול שיחות בין הנאשם לבין אביו מיום 10.2.21 (התקבל וסומן ענ/1). כן הוגשו הסכם סולחה שנערך בין הצדדים ונספח להסכם הסולחה המעיד על התשלום ששולם על ידי משפחת הנאשם למשפחת הקורבן (התקבלו וסומנו במאחד עת/2). עוד הוגשה אסופת פסיקה (התקבלה וסומנה ענ/3). בהמשך הוגשו לתיק בית המשפט, בהסכמת המאשימה, תמונות המתעדות את החבלות שנגרמו לנאשם במסגרת המריבה בינו לבין הקורבן.

טיעוני המאשימה לעונש:

15. במסגרת טיעוניה לעונש בכתב, עתרה המאשימה, בהתאם להסדר הטיעון, להטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל בן 6.5 שנים מאחורי סורג ובריח, מאסר על תנאי, קנס משמעותי ופיצוי לקורבן בסך של עשרות אלפי שקלים.

16. המאשימה הפנתה לערכים החברתיים המוגנים שנפגעו ממעשי הנאשם, תוך שטענה, כי ערכים אלה מעוגנים בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו. כך טענה, כי במעשיו, פגע הנאשם בזכויות יסוד חוקתיות שעניינן, קדושת חייו של הקורבן, זכותו לשלמות גופו, לכבוד, לביטחון אישי ולשלמות הנפש. ערכים אשר ההגנה עליהם היא תכלית הדין הפלילי. המאשימה הוסיפה, כי הנאשם פגע בערכים אלה באופן חמור וקשה ביותר, עת נעץ סכין בגופו של הקורבן שוב ושוב, 9 פעמים, שכולן מכוונות לפלג גופו השמאלי העליון ולאזור בית החזה הקדמי והאחורי, אזור שאין רגיש ממנו בגוף האדם. עסקין בפגיעות שאין כמעט מסוכנות מהן ואשר סיכנו את חייו של הקורבן באופן ממשי. המאשימה הדגישה, כי העונש הקבוע בצד העבירה של חבלה בכוונה מחמירה בה הורשע הנאשם, עומד על 20 שנות מאסר. כן הפנתה לפסיקה בדבר חומרתה הרבה של עבירה זו ופגיעתה הקשה בערכים החברתיים המוגנים.

17. עוד טענה, כי הנאשם לא עשה דבר כדי לסייע לקורבן לאחר גרימת הפגיעות החמורות. הקורבן עצמו הצליח, בשארית כוחותיו, לנסוע לבית החולים, שם התמוטט בסמוך לשער הכניסה לאחר שאמר לאדם שנכח במקום, כי דקרו אותו. אדרבא, הנאשם עוד המשיך בנסיעה אחרי הקורבן לבית החולים, אך לא במטרה לסייע לו. כשהגיע למקום בו שכב הקורבן מחוסר הכרה, קרא לעברו "נתת לי מכה בראש עם מקל יא מניאק" ועזב את המקום לאחר שאדם שהיה במקום תפס אותו ומנע בעדו מלהתקרב לקורבן. קריאת הנאשם לקורבן והתנהלותו במקום אינן מבטאות כל חרטה או צער על הפגיעות שגרם לקורבן, או כל ניסיון לסייע לו, להיפך. המאשימה הדגישה, כי הנאשם פגע בקורבן באופן חמור ביותר ובדרך נס ניצלו חייו, חרף הפגיעות הרבות שספג באזורים רגישים מאוד בגופו.

18. המאשימה הוסיפה, כי הרקע והסיבה לפגיעה הקשה שגרם הנאשם לקורבן, נותרו עלומים במידה רבה. כך טענה, כי הנאשם לא שפך אור על פרטי המקרה, הכחיש ואף מסר גרסה מטעה, כפי שסיכם עם אביו, לפיה, אחרים תקפו את הנאשם ואת הקורבן. הקורבן עצמו לא מסר גרסה בנוגע למקרה. הברור הוא, כי בין השניים התפתחה מריבה, במהלכה פגע הנאשם בקורבן באופן קשה ביותר, באמצעות סכין שבה החזיק מבעוד מועד.

19. המאשימה הדגישה, כי בית המשפט העליון התייחס פעמים רבות לתופעה של פתרון סכסוכים בחברה הישראלית על ידי שימוש בסכינים והביע דעתו, כי יש לנהל מלחמת חורמה בתופעה זו, בין היתר, על דרך ענישה מחמירה. בהקשר זה הפנתה לפסיקה רלוונטית.

20. בהקשר של עבירת שיבוש מהלכי משפט בה הורשע הנאשם, טענה המאשימה, כי תכליתה של עבירה זו הגנה על ערכים של שמירה על שלטון החוק ועל טוהר ההליך השיפוטי ותקינותו. בהקשר זה הפנתה לפסיקה רלוונטית. לעמדת המאשימה, הנאשם פגע בערכים אלה במידה רבה, עת תיאם את גרסתו במטרה ביחד עם אביו ועשה להעלמת ראיות, בדמות הרכב. תוצאת העבירה היא קושי ראיתי שנוצר בתיק וחסר ראיתי הנוגע לפרטים שונים הנוגעים למריבה שהתפתחה בין הנאשם לבין הקורבן. לטענת המאשימה, הנאשם עשה זאת מתוך כוונה ברורה להכשיל את ההליך השיפוטי ואת הליך החקירה.

21. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות והתכנון שקדם לביצוע, טענה המאשימה, כי המסד הראייתי לא ביסס ראיות ברורות באשר לרקע המפגש בין הנאשם לבין הקורבן ולסיבה בגינה התפתחה המריבה בין השניים, היות ואף אחד מהשניים לא מסר גרסת אמת בעניין. כך טענה, כי הנאשם מסר גרסה כוזבת לפיה, השניים הותקפו על ידי אחרים. הקורבן לא הפליל איש במעשה ונמנע מלמסור פרטים. משכך, למאשימה לא ידוע אם הנאשם תכנן את מעשיו טרם הגעתו לדירה הקורבן, או פעל באופן ספונטני. יחד עם זאת, טענה, כי העובדה שהנאשם הגיע לדירת הקורבן כשהוא נושא עמו סכין, מהווה נסיבה מחמירה מאוד בהקשר זה.

22. בהקשר זה הדגישה המאשימה, כי אדם אינו מצטייד בסכין כשכוונותיו טובות ופניו לשלום וברי, כי אדם שיודע שבאמתחתו סכין ינהג באופן שונה מזה שאינו מצויד בנשק קר. כך, הצטיידות בנשק קר מלמדת על תכנון, על "נכונות", על מוכנות ואף על רצון לבצע מעשי אלימות באמצעותו. משכך, אין אלא להסיק, כי מעשי הנאשם לוו בתכנון מוקדם לביצוע העבירה ובהיערכות מוקדמת מצדו.

23. המאשימה הוסיפה וטענה, כי גם בנוגע לעבירת השיבוש, טרם חקירתו, תכנן הנאשם את ביצוע העבירה ביחד עם אביו, עת שוחחו ותיאמו את הגרסה שימסור הנאשם לחוקריו וכן, סיכמו כי יסתיר את הרכב בו עשה שימוש כדי שהמשטרה לא תצליח לאתר. לכך הוסיפה את העובדה שהנאשם לא הסגיר את הסכין באמצעותה דקר את הקורבן וזו לא נמצאה.

24. באשר לחלקו של הנאשם בביצוע העבירות, טענה המאשימה, כי הנאשם הוא האחראי העיקרי והבלעדי למעשיו. הנאשם יכול היה לחדול ממעשיו בכל עת ולפעול בדרכים שונות ואחרות. אולם, הנאשם בחר לפגוע בקורבן ולאחר מכן להמשיך ולפגוע בו שוב ושוב במהלך אותן 9 דקירות, לאחר מכן, להמשיך לנסוע אחרי הקורבן לבית החולים ומאוחר יותר, לשבש את החקירה. נטען, כי הנאשם ביצע את העבירות מתוך מודעות ומתוך כוונה.

25. באשר לנזק שנגרם מביצוע העבירות, טענה המאשימה, כי הנאשם גרם לקורבן פגיעה קשה ביותר, שהצריכה טיפול רפואי כירורגי דחוף ופולשני כדי להציל את חייו. בגין פגיעה זו אושפז הקורבן למעלה משבוע ימים. המאשימה ציינה, כי הקורבן אינו משתף פעולה עם גורמי אכיפת החוק, מסיבותיו, ולכן לא נערך בעניינו תסקיר קורבן. יחד עם זאת, ברי, כי אירוע ופגיעה מהסוג שעבר הקורבן הם קשים מאוד, משני חיים ובעלי השלכות פיזיות ונפשיות שאינן חולפות. בהקשר זה טענה, כי עיון בפסיקה מלמד שמקרי אלימות קלים בהרבה מותירים בקורבנותיהם "צלכות" קשות ביותר, הן בהיבט הפיזי והן בהיבט הנפשי. אין כל סיבה להניח, כי במקרה דנן הדבר לא יהיה כך.

26. באשר לנזק שצפוי היה להיגרם מביצוע העבירות, טענה המאשימה, כי האירוע יכול היה להסתיים במותו של הקורבן, שסכנה אמיתית נשקפה לחייו. בהקשר זה הפנתה לדברים שנקבעו בפסיקה ולפיהם, אין ידוע מה סופה של נעיצת סכין בגופו של הזולת. בהקשר זה הדגישה, כי הנאשם דקר את הקורבן 9 דקירות בפלג גופו העליון השמאלי, בסמיכות לאיברים חיוניים, וכי הפגיעות סיכנו באופן ממשי

את חייו של הקורבן.

27. המאשימה הוסיפה וטענה, כי מעשי הנאשם הם אכזריים ואלימים ביותר. הנאשם פגע בקורבן מתוך כוונה ברורה לגרום לו לחבלות חמורות. כך הדגישה, כי נעיצת סכין בגופו של אדם, 9 פעמים, באזורים קריטיים כדוגמת אזור בית החזה, כרוכה באלימות קשה ובאכזריות.

28. באשר למדיניות הענישה הנהוגה, טענה המאשימה, כי ישנו מנעד רחב של ענישה הנהוגה כלפי מבצעי עבירות אלימות דוגמת זו שביצע הנאשם. מטבע הדברים, הענישה מושפעת מנסיבותיו של כל מקרה ומקרה. בצד האמור, ניתן להצביע על מגמה די ברורה של השתת עונשים חמורים ומרתיעים במקרים המאופיינים באלימות קשה, באכזריות ובפגיעות חוזרות באזורים רגישים ובאיברים חיוניים. כן קיימת חשיבות לאמצעי שבו בוצעה העבירה: ללא נשק, בנשק קר, או בנשק חם. המאשימה הפנתה לכך שבית המשפט העליון שנה והתריע בפסיקותיו מפני תופעת האלימות, תוך שימוש בנשק קר ובעיקר בנוגע לשימוש בסכינים לשם "יישוב סכסוכים", והדגיש את מדיניות הענישה המכבידה שיש לאמץ בסוגיה זו. בהקשר זה הפנתה המאשימה לפסיקה רלוונטית. כן הפנתה למקרים שנדונו בפסיקה ולענישה שהושתה במסגרתם.

29. המאשימה הדגישה, כי נסיבות ביצוע העבירות חמורות מאוד, אך חרף זאת, היא עותרת למתחם ולעונש ראוי שהינם מקלים בנסיבות העניין. זאת, בשל שיקולים ראייתיים הנובעים, בין היתר, מחוסר שיתוף פעולה מצד קורבן העבירה ונוגעים, בין היתר, לחסר בראיות בנוגע להתנהלות הקורבן והנאשם בדירה ועוד לפני שנפגשו בה עובר לדקירת הקורבן על ידי הנאשם. הודגש, כי החסר הראייתי הנוגע אף להתנהלות הקורבן, העובדה כי גם הקורבן היכה את הנאשם באמצעות מקל ופגע בו בראשו וברגלו וכל טענות ההגנה שנטענו בעניין זה, אף שלא נטענו על ידי הנאשם בחקירותיו, הובאו בחשבון ועל כן, עותרת היא למתחם עונש הולם נמוך מזה ההולם את חומרת הנסיבות. הוטעם, כי זאת אף חרף אמירות בית המשפט העליון, אשר הביע לא פעם דעתו בדבר טענות קנטור ובין היתר, כי משקלן של טענות מסוג זה נמוך מלכתחילה.

30. לאור האמור, סבורה המאשימה, כי יש להשית על הנאשם עונש של 6.5 שנות מאסר בפועל ולא פחות מכך.

לאור זאת, עתרה המאשימה לקבוע, כי מתחם העונש ההולם בגין העבירות דנן נע בין 6.5 שנות מאסר בפועל לבין 10 שנות מאסר בפועל.

כן עתרה לקבוע, כי הקנס ההולם לנאשם בגין העבירות שביצע נע בין עשרות אלפי שקלים לבין 150,000 ₪.

31. באשר לעונש הראוי לנאשם בתוך מתחם העונש ההולם, טענה המאשימה, כי השיקולים שעניינם פגיעת העונש בנאשם ובבני משפחתו והנזקים שייגרמו לנאשם מהרשעתו ומביצוע העבירות, אינם בעלי חשיבות מיוחדת בענייננו. זאת, היות והפגיעות האמורות במקרה דנן אינן שונות מאלה הנגרמות לנאשמים אחרים בפלילים המורשעים בביצוע עבירות שביצעו. על כן, אין מקום לזקוף שיקולים אלה לטובת הנאשם במקרה דנן.
32. המאשימה ציינה, כי יש לזקוף לזכות הנאשם את הודאתו בכתב האישום המתוקן והחיסכון בזמן שיפוטי, עובדה שיש בה גם משום נטילת אחריות מסוימת. עם זאת, יש לזקוף לחובת הנאשם את שיבוש מהלכי המשפט, שנועד להטעות את רשויות החקירה, את חוסר שיתוף הפעולה של הנאשם עם הרשות החוקרת ואת העובדה שלא עשה עד כה דבר כדי לפצות על הנזקים שגרם. בנוסף, הנאשם לא ביקש לפנות לשירות המבחן על מנת לנסות ולהשתלב באפיק שיקומי כלשהו. כן יש לזקוף לזכות הנאשם את העובדה, כי הוא נעדר עבר פלילי.
33. לצד השיקולים האמורים, ביקשה המאשימה להביא בחשבון בעת גזירת דינו של הנאשם את הצורך בהרתעתו וכן את הצורך בהרתעת הרבים מפני ביצוע עבירות כדוגמת זו שביצע הנאשם, בהתאם לסעיפים 140' ו-40' לחוק העונשין, כפי שהנחה בית המשפט העליון במקרים דומים.
34. לאור האמור ולאור הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, עתרה המאשימה להטיל על הנאשם עונש של 6.5 שנות מאסר בפועל, בצד עונשים נלווים בדמות מאסר על תנאי משמעותי ומרתיע, קנס משמעותי ופיצוי משמעותי לנפגע העבירה בסך עשרות אלפי שקלים.
35. בהשלמת טיעוניה לעונש בדיון מיום 7.4.22, חזרה המאשימה על עמדתה העונשית כפי טיעוניה לעונש בכתב. כן ציינה, בהתייחס למסמכים הרפואיים והתמונות שהוגשו עת/1, כי בחלק מהמסמכים הרפואיים מתוארות הדקירות באופן שונה מעט מהמתואר בכתב האישום המתוקן. במסגרת החקירה, נחקרו רופאים וסימנו את מיקומי הפגיעות על גבי התצלומים, כפי הבא לידי ביטוי בעובדות כתב האישום המתוקן. לפיכך, ביקשה, כי ככל שעולים בראיות פרטים שאינם תואמים את המתואר בכתב האישום המתוקן, הרי שיש להתייחס בהקשר זה למפורט בעובדות כתב האישום המתוקן.
36. באשר לתמלול השיחות בין הנאשם לבין אביו ענ/1, ציינה המאשימה, כי כבר בכתב האישום המתוקן הלכה היא לפי גרסת הנאשם, מקום בו לא היו בידיה עדויות וראיות אחרות באשר להתרחשויות, להוציא מסמכים רפואיים. כן ביקשה, כי ככל שבתמלול ישנם דברים העומדים בסתירה לעובדות בכתב האישום המתוקן, כי אז יש להתייחס למתואר בכתב האישום המתוקן. כך לדוגמה, ביחס לאמירת הנאשם לאביו, כי לא התכוון למעשיו, שעה שמכתב האישום המתוקן ומהעבירה בה הודה הנאשם עולה, כי מדובר בעבירה שבוצעה לאחר שהתגבשה כוונה.

37. המאשימה הוסיפה, כי הסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים הינו פרי מאמצים רבים וההגנה טענה רבות לעניין מה שאירע בדירה. ישנו חסר ראיתי מאוד משמעותי בהקשר זה והמאשימה למדה על ההתרחשויות בדירה מהשיחות שקיים הנאשם עם אביו ומתוצאות המעשה, בין היתר, מדו"ח מז"פ, מכך שהנאשם הגיע לבית החולים ומהפגיעות שנגרמו לו. עוד ציינה, כי אין מחלוקת על כך שהנאשם נפגע ראשון וכי עובדה זו שוקללה במסגרת הסדר הטיעון ונזקפה לזכותו.

38. המאשימה הדגישה, כי מדובר במקרה חמור, אלים ואכזרי. מיקום הפגיעות בפלג הגוף העליון, באזורים רגישים, סמוך ללב, מלמד על אכזריות ועל מסוכנות גבוהה מאוד. לעמדתה, מכלול נסיבות המקרה, בהתאם לפרמטרים הקבועים בחוק, חמורות ביותר. כן ציינה, כי הפסיקה במקרים דומים מגוונת וישנו מנעד ענישה רחב בעבירות אלה. יחד עם זאת, היא הפנתה למקרה שנדון לאחרונה ובו נקבע מתחם עונש הולם הדומה לזה אליו עתרה בטיעוניה, אם כי אין עסקינן בגזר דין חלוט. המאשימה הדגישה, כי במסגרת נסיבות ביצוע העבירה, היא שיקללה לזכות הנאשם את טענות ההגנה ולכן, מראש עתרה למתחם נמוך ולעונש נמוך, כפי טיעוניה. זאת ועוד, חרף שיקולי ההרתעה עליהם עמדה הפסיקה, עתרה המאשימה למקם את העונש הראוי לנאשם ברף התחתון של מתחם העונש ההולם, כפי הצעתה וזאת, בהתאם להסדר הטיעון. לעמדתה, העונש הראוי אליו עתרה, מגלם בחובו שיקולים מרחיקי לכת לטובת ההגנה בנסיבות המקרה וכי הוא העונש הראוי בנסיבות המקרה דנן. על כן, עתרה לאימוץ עמדתה העונשית, כפי טיעוניה. צוין, כי הנאשם נתון במעצר של ממש מיום 10.2.21.

טיעוני הנאשם לעונש:

39. במסגרת טיעוניו לעונש, טען ב"כ הנאשם, כי מקום בו הפרטים אינם ידועים, הרי שאלה נזקפים לזכות הנאשם. כן טען, כי אלמלא שיחת הטלפון בין הנאשם לבין אביו, בה הוא סיפר לו על האירועים, הרי שלא היו בנמצא כל ראיות. הודגש, כי עסקינן בשיחה אותנטית, במהלכה בכה הנאשם ואשר המאשימה האמינה לתוכנה, אחרת לא הייתה מגישה את כתב האישום.

40. ב"כ הנאשם ציין, כי על מתחם העונש ההולם להיקבע בהתאם לנסיבות ביצוע העבירות. במקרה דנן, עולה מהראיות, כי מדובר במקרה הקרוב מאוד לסייג של הגנה עצמית, אשר היה מוביל לזיכוי הנאשם. לטענתו, היות והטענה להגנה עצמית קשה להוכחה במקרה דנן, בשל חריגות קלות בחלק מהפרמטרים הדרושים, הרי שהוחלט לסיים את התיק בהסדר טיעון. עם זאת, נוכח הנסיבות המיוחדות של הקרבה לסייג ההגנה העצמית, עתר לקבוע מתחם עונש הולם נמוך מאוד, עד כדי הסתפקות בימי מעצרו של הנאשם.

41. לטענת ב"כ הנאשם, האירוע כולו נכפה על הנאשם, אשר לא הגיע לדירת נפגע העבירה כדי לריב עמו. באשר לעובדה, כי הנאשם הגיע כשהוא מחזיק בסכין, הפנה ב"כ הנאשם לדברי הנאשם והסברו בהקשר זה בתמלול השיחות ענ/1. לטענת ב"כ הנאשם, הרי שהנאשם הגיע לבקר את חברו, השניים ישבו יחד כשלפתע, נפגע העבירה תקף את הנאשם עם מקל ופגע בו בראשו וברגלו. במהלך המריבה,

הנאשם שלף סכין שבה החזיק מבעוד מועד וזו נפלה על הרצפה. הנאשם הרים את הסכין, בעוד הקורבן ממשיך להכותו, אז הנאשם דקר את הקורבן 9 דקירות. בנסיבות אלה, הרי שבר, כי הנאשם הגן על עצמו באמצעות הסכין שהייתה ברשותו.

42. עם זאת, צוין, כי בהתאם לסייג ההגנה העצמית, יש לבחון באיזה שלב היה על הנאשם להפסיק לעשות שימוש בסכין ולהגן על עצמו בצורה אחרת. היות ועסקין ב-9 דקירות, להבדיל מ-3-4 דקירות, הרי שקשה לטעון, כי מדובר בהגנה עצמית מלאה. הודגש, כי הדקירות נגרמו במקומות שונים, מכיוון שנעשו בזמן שהנאשם ניסה להגן על עצמו. נטען, כי יתכן שהנאשם המשיך במעשים ולא הפסיקם בזמן, אך זאת בהינתן כי הגן על עצמו כשהוא נתון בסכנת חיים, בבית שאינו שלו ותוך חשש, כי האירוע יסלים.

43. בנסיבות המתוארות ובשים לב לכך שהאירוע נכפה על הנאשם, הרי שעמדתה העונשית של המאשימה מחמירה ביותר ואינה הולמת את מעשי הנאשם ונסיבותיהם. הודגש, כי להבדיל ממקרים אחרים, הנאשם לא בחר להיות באירוע ולא יכול היה לצפות אירוע פתאומי מסוג זה, בעת שהוא נמצא בביקור שגרתי אצל חבר של אחיו. כך נטען, כי האירוע יצר אצל הנאשם לחץ ופחד עצום ומכאן הגיב כפי שהגיב, דבר אשר הציל את חייו.

44. באשר לפרמטרים המגבשים את סייג ההגנה העצמית, טען ב"כ הנאשם, כי מתקיימים הפרמטרים של תקיפה שלא כדין וסכנה מוחשית לפגיעה בחייו, חירותו ורכושו של הנאשם. זאת ועוד, מיד כשהוכה הנאשם במקל, הוא הרים את הסכין והקורבן המשיך להכותו. הודגש, כי הנאשם לא רצה לנקום, לא נכנס לאירוע בהתנהגות פסולה ולא הגיע כדי להתעמת. כן נטען, כי הסכין שהייתה עמו לא הוחזקה לצורך האירוע, אלא כי הנאשם נושא סכין בדרך כלל. באשר לנחיצות המעשה, נטען, כי לא הייתה לנאשם אפשרות אחרת להדוף את התקיפה. כן נטען, כי אין ספק ששינה פרופורציה בין השימוש באלה והמכות שהוכה הנאשם באמצעותה, לבין השימוש של הנאשם בסכין כדי להגן על עצמו. באשר למיידיות המעשה, טען ב"כ הנאשם, כי בסיטואציה בה מצא עצמו הנאשם, קשה לקבוע מתי היה עליו לעצור ולהפסיק את הדקירות.

45. באשר לקביעת מתחם העונש ההולם, טען ב"כ הנאשם, כי מדובר בנסיבות מיוחדות ובעבירות שבוצעו ללא תכנון מוקדם. נוכח הקרבה לסייג ההגנה העצמית, הרי שהנזק שנגרם מביצוע המעשה והנזק שהיה צפוי להיגרם, הינו מצומצם. באשר לנסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע המעשה, הרי שכאמור, לא הייתה בידיו ברירה אחרת.

46. ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה הדנה במקרה בו התקיימה קרבה לסייג ההגנה העצמית ולענישה שהושתה במסגרתה, תוך שטען, כי נסיבות המקרה שם חמורות מנסיבות המקרה דנן. כן הפנה לתמלול השיחה ענ/1, בה אמר הנאשם בבכי, כי לא רצה לתקוף את המתלונן וכי לא הלך אליו במיוחד עם הסכין, אלא הוא נושא סכין באורח קבע. ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה נוספת ולענישה שהושתה במסגרתה. לאור האמור, עתר ב"כ הנאשם להסתפק בימי מעצרו של הנאשם.

47. באשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם צוין, כי הנאשם נעדר עבר פלילי. הודאתו בכתב האישום המתוקן הביאה לחסכון בזמן שיפוטי יקר ובהעדת העדים. בין הנאשם לבין הקורבן נערך הסכם סולחה, במסגרתו הנאשם שילם לקורבן פיצוי בסך 100,000 ₪. הנאשם ביקש את סליחת הקורבן, אשר מצדו, ביקש אף הוא את סליחת הנאשם על המכות שהיכה אותו. נטען, כי מדובר בסולחה משפחתית, כך שאין חשש להידרדרות, או הסלמה, של היחסים בין הצדדים.

48. ב"כ הנאשם הוסיף, כי בתחילת ההליך המשפטי הנאשם נשלח לבדיקה פסיכיאטרית ובזמן מעצרו הוא נוטל תרופות המעידות על מצב נפשי לא פשוט. ב"כ הנאשם ציין, כי ניסה לבקש את התייחסות שב"ס למצבו הנפשי של הנאשם, אך לא התקבל מענה לפנייתו. לעמדתו, הרי שמצבו הנפשי של הנאשם והיותו מטופל תרופתית בעת מעצרו, מהווים שיקול להקלה בעונש הצפוי לו.

לאור האמור, עתר ב"כ הנאשם, כאמור, לקבוע מתחם עונש הולם נמוך בנסיבות העניין ולשחרר את הנאשם ממעצרו.

49. בדבריו, הביע הנאשם צער על מעשיו.

דין והכרעה:

50. כאמור, הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות נשוא כתב האישום המתוקן אשר עניין, חבלה בכוונה מחמירה ושיבוש מהלכי משפט. אינני רואה לחזור ולפרט את המעשים שביצע הנאשם ודי לי בהקשר זה אם אפנה לעובדות כתב האישום המתוקן, אשר מדברות הן בעד עצמן.

51. במסגרת תיקון 113 לחוק העונשין בית המשפט נדרש לעריכת בחינה תלת שלבית. ראשית, על בית המשפט לקבוע האם מדובר באירוע אחד, או במספר אירועים. שנית, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם וההנמקה לכך ושלישית, קביעת העונש הראוי בתוך המתחם, או סטייה ממנו אם החוק מאפשר זאת וההנמקה לכך. ראו בהקשר זה ע"פ 864/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל (5.8.13).

52. לצורך קביעת מתחם העונש ההולם בית המשפט נדרש לבחינת הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות ומידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנהוגה והנסיבות הקשורות בביצוע העבירות. לצורך קביעת העונש הראוי לנאשם, בית המשפט נדרש לבחינת הנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות ובכלל זה נתוני העושה ונסיבותיו האישיות.

53. עיון בעובדות כתב האישום המתוקן מלמד, כי עסקינן במסכת אירועים המהווה אירוע אחד, נמשך ובעל

קשר פנימי, במהלכו ביצע הנאשם את המעשים ואת העבירות בהן הודה ועל פיהן הורשע. בהקשר זה ראו ע"פ 4910/13 **אחמד ג'אבר נ' מדינת ישראל** (29.10.14), ע"פ 1261/15 **מדינת ישראל נ' יוסף דלאל** (3.9.15). בנסיבות אלו, הרי שבאתי לקבוע, כי המעשים מהווים אירוע אחד בזיקה לדרישות הפסיקה בהקשר זה.

קביעת מתחם העונש ההולם:

54. כאמור, לשם קביעת מתחם העונש ההולם, בית המשפט נדרש לבחינת הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו מביצוע העבירות ומידת הפגיעה בהם, מדיניות הענישה הנהוגה והנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.

55. הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו מעבירת האלימות שביצע הנאשם הינם, הגנה על שלמות גופו של אדם, כבודו, פרטיותו, שלווה נפשו, בטחונו וכן השמירה על בטחון ושלוה הציבור.

בהקשר זה ראו ע"פ 3863/09 **מדינת ישראל נ' חסן** (10.11.09), שם נקבע, כי יש לשוב ולהדגיש את זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. עוד נקבע, כי יש להילחם באלימות שפשתה בחברה הישראלית וכי זהו נגע רע שיש לבערו מן השורש.

כן ראו הדברים שנקבעו בע"פ 5778/21 **פלואי נ' מדינת ישראל** (4.11.21) בדבר חומרתה היתרה של עבירת החבלה בכוונה מחמירה, וכדלקמן:

"לא אחת עמד בית משפט זה על חומרתה הרבה של עבירת החבלה בכוונה מחמירה, הפוגעת באופן קשה בזכותו של הפרט לשלמות גופו, בכבודו העצמי ובתחושת ביטחונו האישי, כמו גם בביטחונו של הציבור. על כן, בית המשפט שב והדגיש כי יש לגזור עונש מאסר בפועל משמעותי על עבריינים המבצעים עבירות אלימות בכלל, ועבירות חבלה בנסיבות מחמירות בפרט (ע"פ 8420/19 בורגרקאר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (18.2.2020))."

במעשי הנאשם, נוכח טיבם, מהותם, אופיים ותוצאותיהם, יש כדי לפגוע באופן משמעותי, מוחשי וממשי בערכים החברתיים המוגנים עליהם הצבענו לעיל.

56. הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו מהעבירה של שיבוש מהלכי משפט עניינים, שלטון החוק כבסיס לחברה מאורגנת, הסדר הציבורי וכן פגיעה בתקינות ההליך המשפטי והוצאת האמת לאור.

בהקשר זה ראו הדברים שנקבעו בע"פ 8721/04 **יחיעם אוחנה נ' מדינת ישראל** (17.6.07), וכדלקמן:

"מערכת משפט ראויה ותקינה, המכוונת לחשיפת האמת ולעשיית צדק, והזוכה לאמון הציבור, היא מאושרת יסוד של חברה דמוקרטית. חברה הפועלת בלא מערכת משפט צדק שהציבור שם בה את מבטחו, היא חברה הנשלטת על ידי אלימות, אשר בה כבוד האדם ובטחונו עומדים בסכנה. על רקע זה, נקבעו נורמות פליליות האוסרות פגיעה בסדרי השלטון והמשפט, ובכלל זה שיבוש עשיית משפט (סימן א' בפרק ט' לחוק העונשין). בגדר נורמות אלה האיסור על עדות שקר, על בידוי ראיות, על השמדת ראיה, על הדחה בחקירה ובעדות, על הטרדת עד ועל שיבוש מהלכי משפט. תכליתן המרכזית של נורמות אלה, והאיסור על שיבוש מהלכי המשפט בכלל זה - הינה להגן על טוהר ההליך השיפוטי ועל תקינותם של הליכים משפטיים, ולהבטיח קיומה של מערכת תקינה של עשיית משפט צדק, הראויה לאמון הציבור (רע"פ 7153/99 אלגד נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(5) 743, 729 (להלן - עניין אלגד))."

מעשי הנאשם בהקשר זה, שעה שבשיחתו עם אביו תיאמו השניים את הגרסה שימסור הנאשם למשטרה ככל שייחקר על אודות האירוע וכן סיכמו, כי הנאשם יסתיר את הרכב בו הגיע לבית החולים, חמורים הם נוכח טיבם ומהותם ומהווים פגיעה ממשית בערכים מוגנים אלו.

57. הצורך עליו עמדה הפסיקה להחמיר עם נאשמים שהורשעו בעבירות אלימות נובע הן מהדאגה לשלמות גופו של כל אדם באשר הוא אדם והן מהצורך לשמור על שלמות החברה כולה ובטחונה. ראו בהקשר זה ע"פ 5576/10 פלוני נ' מדינת ישראל (14.4.11), שם נקבע, בין היתר, כדלקמן:

"האלימות מכרסמת ביסודות חברתנו, ועלינו להשיב מלחמה כנגד אלו הנוטלים חרות לפעול באלימות כלפי הזולת. במסגרת מלחמה זו שומה על בתי המשפט להכביד את הענישה על עבריינים אלו. מצווים אנו ליתן ידנו למלחמה העיקשת בתופעת הבריונות שפשטה בארצנו, וידע כל מי שנוטל לעצמו את החרות לנהוג באלימות, כי הוא עלול לשלם על כך בחרותו."

58. בית המשפט העליון אף עמד על התפר שבין הצורך במיגור תופעות אלימות לבין שיקולי שיקום העבריין והעניק את הבכורה לשיקולי ההרתעה:

"על התנהגות מסוג זה יש להגיב ביד קשה, ואם לא כך ננהג, תשתלט האלימות על כל תחומי חיינו. אכן, בתי המשפט התריעו, ולאחרונה אף ביתר שאת כנגד נגע האלימות. אולם, הגיעה השעה לעשות מעשה, ובראש וראשונה, להבהיר בדרך הענישה לעבריינים בכוח, ואפילו צעירים הם, כי המענה לאלימות תהיה כליאה ממושכת, ולתקופות מאסר שעלולות להיות משמעותיות. עם זאת, אין כוונתי לומר שיש לזנוח כליל שיקולים של שיקום העבריין, ובמיוחד אם הוא קטין, אולם המציאות בה אנו חיים מציאות חירום היא, ועל כן שיקולים מסוג זה הינם שניים במעלה, וקודמים להם שיקולי גמול והרתעה."

(ע"פ 3562/05 פלוני נ' מדינת ישראל (20.7.05)).

59. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, ראוי לציין את העולה מעובדות כתב האישום המתוקן ולפיהן, הנאשם הגיע לדירת הקורבן, בעת שהקורבן היה בדירתו. במהלך שהותם בדירה, התפתחה בין

הנאשם לבין הקורבן מריבה, במהלכה היכה הקורבן את הנאשם באמצעות מקל ופגע בו בראשו וברגלו.

במהלך המריבה, שלף הנאשם סכין שבה החזיק מבעוד מועד וזו נפלה על הרצפה. הנאשם הרים את הסכין, בעוד הקורבן ממשיך להכותו ודקר באמצעותה את הקורבן תשע דקירות בפלג גופו העליון השמאלי.

הקורבן יצא מהדירה שותת דם ונסע בקטנוע לבית החולים האנגלי בנצרת, שם התמוטט ואיבד את הכרתו. מספר דקות לאחר מכן, הגיע הנאשם לבית החולים, ניגש לקורבן וקרא לעברו "נתת לי מכה בראש עם מקל יא מניאק". אדם שהיה במקום תפס את הנאשם ומנע בעדו להתקרב לקורבן והנאשם עזב את המקום.

בשל מצבו הקשה של הקורבן ואיבוד הדם הרב, הוא הוכנס לחדר הלב, משם הועבר לניתוח דחוף, בשל סכנה שנשקפה לחייו, כשהוא מורדם ומונשם.

בהמשך, התקשר הנאשם לאביו, והשניים תיאמו את הגרסה שימסור הנאשם למשטרה ככל שיחקרו אותו על אודות האירוע. כן סיכמו, כי הנאשם יסתיר את הרכב בו הגיע לבית החולים.

60. חומרה יתרה גלומה בשימוש שעשה הנאשם בסכין, כמו גם במספר הדקירות שדקר הנאשם את הקורבן ובמיקומן בפלג גופו העליון.

כן גלומה חומרה יתרה בכך שהנאשם נסע אחרי הקורבן ברכב לבית החולים, ניגש לעבר המקום בו שכב הקורבן מחוסר הכרה וקרא לעברו "נתת לי מכה בראש עם מקל יא מניאק". כל זאת, מבלי לעשות דבר על מנת לסייע לקורבן. כפי העולה מעובדות כתב האישום המתוקן, אדם שהיה במקום תפס את הנאשם ומנע בעדו להתקרב לקורבן, אז הנאשם חזר על עקבותיו, נכנס לרכב ועזב את בית החולים.

61. באשר לנזק שנגרם מביצוע העבירות, הרי שכתוצאה ממעשי הנאשם, נגרמו לקורבן שלושה פצעי דקירה בבית החזה הקדמי שמאלי, שלושה פצעי דקירה בבית החזה האחורי שמאלי, פצע דקירה במותן שמאל, פצע דקירה בכתף שמאל באורך של כ-15 ס"מ ופצע דקירה בזרוע שמאל. חלק מהפצעים היו בעומק של 3 - 4 ס"מ ובחלקם היה דימום פעיל.

בחדר ניתוח הודגמו שני פצעים אורכיים באורך של כ-15 ס"מ מעל אספק קדמי ולטרנלי בכתף באזור שריר דלטויד, חתכים עמוקים מערבי פציעה וכן הודגם דמם וריד פעיל.

כמו כן, נגרמה לקורבן אמפיזימה תת עורית בדופן בית החזה ובזרוע משמאל, המטומה תת עורית בדופן הבטן משמאל, פנומותוראקס קטן בבית החזה השמאלי וכן נגרמו שינויים אמפיזימטיים בשתי

הריאות עם בולוט. בנוסף, שריר בית החזה האחורי הודגם מעובה עם אוויר בתוכו ודימום פעיל.

נזקים אלה מפורטים בעובדות כתב האישום המתוקן ובאים לידי ביטוי במסמכים הרפואיים ובתמונות עת/1.

62. לנזקים פיזיים אלה יש להוסיף את הנזקים הנפשיים שנגרמו לקורבן, כאשר אין ספק, כי לתקיפתו האלימה על ידי הנאשם השלכה ונפקות גם בהקשר זה. באשר לנזקים הנפשיים הנגרמים כתוצאה מביצוע עבירות אלימות, הודגש בפסיקה לא אחת, כי **"אין צורך בכל מקרה בתסקירי קרבן כדי לחוש את הטראומה העוברת על הקרבן"** (ע"פ 5617/13 כהן נ' מדינת ישראל (27.5.14)).

63. באשר לנזק שיכול היה להיגרם ממעשי הנאשם, הרי שהנזק הפוטנציאלי הינו גדול ורב, זאת נוכח מהות המעשים וטיבם. בשים לב לכך שהנאשם דקר את הקורבן באמצעות הסכין תשע דקירות בפלג גופו העליון, הרי שהפוטנציאל לגרימת פגיעות חמורות יותר מאלה שנגרמו בפועל, הינו גדול. כפי העולה מעובדות כתב האישום המתוקן, הרי שהקורבן הגיע לחדר המיון כשהוא במצב קשה ובשל כך ונוכח איבוד הדם הרב, הוכנס לחדר הלב ומשם הועבר לניתוח דחוף, כשהוא מורדם ומונשם, בשל הסכנה שנשקפה לחייו. אך בנס לא הובילו מעשי הנאשם לתוצאה טראגית של ממש.

64. באשר לתכנון שקדם לביצוע העבירות, ראוי לציין, כי מעובדות כתב האישום המתוקן עולה, כי הנאשם הגיע לבית הקורבן כשברשותו בסכין. עם זאת, שמתי ליבי בהקשר זה לטיעוני ב"כ הנאשם ולפיהם, הנאשם לא הצטייד בסכין כדי לבצע עבירה, אלא הוא נושא עמו סכין בדרך כלל. בהקשר זה ראוי להפנות אף לעולה מתמלול השיחה בין הנאשם לבין אביו ענ/1. כך גם שמתי ליבי לטיעוני ולפיהם, הנאשם הוכה במפתיע על ידי הקורבן במקל, בראשו וברגלו והגיב לכך על ידי שימוש בסכין.

בצד זאת ראוי לציין, כי השתלשלות האירועים כמתואר בעובדות כתב האישום המתוקן ובין היתר, נסיעת הנאשם לבית החולים אחרי הקורבן ושיחתו עם אביו, במהלכה תיאם את הגרסה שימסור למשטרה וכי יסתיר את הרכב, מלמדת, כי אין המדובר אך במעשה ספונטני ורגעי אלא בהשתלשלות אירועים ממנה יכול היה הנאשם לחדול.

65. עוד ראוי לציין, כי הנאשם הינו האחראי הבלעדי לביצוע העבירות, וכי הבין היטב את משמעות מעשיו והשלכותיהם ויכול היה להימנע מעשייתם.

66. באשר לסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירות, הרי שבכתב האישום המתוקן לא נפרש הרקע לאירועים ומטיעוני הצדדים עולה, כי הסיבה לפרוץ המריבה בין הנאשם לבין הקורבן נותרה עלומה. עם זאת, לא נעלמו מעיני טיעוני ב"כ הנאשם באשר לאופן בו הותקף הנאשם במפתיע על ידי הקורבן וביצוע המעשים בתגובה לתקיפתו.

כן יש לציין לקולא את החבלות שנגרמו לנאשם כתוצאה מתקיפתו במקל על ידי הקורבן, כפי הבא לידי ביטוי בתמונות שהוגשו לתיק בית המשפט.

67. באשר לטענת הקרבה לסייג להגנה עצמית שהעלה ב"כ הנאשם בטיעונו, הרי שיש לשקלל לקולה את העובדה, כי הנאשם עצמו הותקף קודם לכן על ידי הקורבן במקל בראשו וברגלו, במהלך המריבה שהתפתחה ביניהם. כן יש לשקלל בהקשר זה את טיעונו ב"כ הנאשם ולפיהם, הנאשם חש סכנה מוחשית לפגיעה בחייו, או בגופו, והגיב באמצעות שימוש בסכין. כך יש לציין בהקשר זה את העולה מתמלול השיחה הטלפונית בין הנאשם לבין אביו מיד לאחר ביצוע העבירות (ראה עמ' 2 לענ' 1).

אין חולק, כפי שהסכים אף ב"כ הנאשם בטיעונו, כי סייג ההגנה העצמית אינו חל במקרה דנן, זאת, בשים לב לתנאי המידתיות, המיידיות והנחיצות הדרושים בסייג זה (באשר לתנאים הנדרשים לתחולת סייג ההגנה העצמית ראו ע"פ 4784/13 **ניר סומך נ' מדינת ישראל** (18.2.16)). בהקשר זה, רואה אני לנכון לציין, כי אינני תמימת דעים עם גישתו של ב"כ הנאשם, לפיה - מדובר בקרבה ממשית לסייג ההגנה העצמית. מיקום הדקירות, מספרן, העובדה שהנאשם הגיע לזירה מצויד בסכין ומהות מעשיו; כל אלה יחד מובילים למסקנה שונה מזו שב"כ הנאשם הצביע עליה. יחד עם זאת ובצד האמור, הרי שיש להתייחס למכלול הנסיבות ולהשתלשלות האירועים בבחינת הנסיבות הקשורות לביצוע העבירות ושקלולן של אלה לחומרא ולקולא.

68. באשר למדיניות הענישה הנהוגה, הרי שבתי המשפט משיתים ענישה מגוונת בגין עבירות אלימות ולפיכך, מנעד הענישה בעבירות כגון דא הינו רחב ומגוון. עם זאת, כאמור לעיל, הודגש בפסיקה הצורך להילחם בעבירות האלימות בכלל ובאלה המבוצעות תוך שימוש בכלי נשק קר, בפרט, באמצעות הטלת ענישה מרתיעה. כך נקבע, למשל, בע"פ 1268/21 **מדינת ישראל נ' אנואר אבו סמרה** (15.7.21), כדלקמן:

"בית משפט זה נדרש פעמים רבות להיקפה ולנזקיה של תופעת ה'סכינאות', הטומנת בחובה פוטנציאל לנזק רב, ומצדיקה נקיטה בענישה מחמירה ומרתיעה:

"אחת המטרות המרכזיות של הענישה הפלילית היא כאמור הרתעת עבריינים בכוח, ל'מען יראו וייראו'. תופעה זו של 'סכינאות' יש להדביר. המסר חייב להיות ברור, למען ידע כל איש ונער כי נטילת סכין כדי לתקוף היא נטילת סיכון - לא רק כלפי הקורבן, אלא גם כלפי העבריין בדמות הטלת ענישה מחמירה. במלים אחרות, 'תרבות הסכין' היא תרבות שלא ניתן לגלות כלפיה סבלנות" (דברי השופט נ' הנדל בע"פ 6910/09 הדרה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 5 (9.5.2010))."

69. המאשימה הפנתה לע"פ 10580/08 **יוסף אמר נ' מדינת ישראל** (2.2.10), שם נדון עניינו של מערער שהורשע בעבירת חבלה בכוונה מחמירה והוטלו עליו, בין היתר, 7 שנות מאסר בפועל. המערער דקר את שכנו בהמשך לוויכוח שהתעורר ביניהם, לאחר שהמערער ביקש מהמתלונן להנמיך את עוצמת המוזיקה שהשמיע בדירתו. כתוצאה מהדקירה, המתלונן דימם, איבד את הכרתו, הובהל

לבית החולים ונותח. בית המשפט העליון הניח, כי התנהגות המתלונן תרמה להסלמת האירוע, אך דחה את הערעור על חומרת העונש.

70. כן הפנתה לע"פ 175/10 **ישי חנוכיב נ' מדינת ישראל** (28.7.11), שם נדון עניינו של מערער שהורשע בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה ובשתי עבירות של גרימת חבלה חמורה והוטלו עליו, בין היתר, 10 שנות מאסר בפועל. המערער היכה את המתלונן בפניו, הפילו ארצה וכתוצאה מכך נפלה שן קדמית מפיו של המתלונן ושפתו נחתכה ודיממה. בהמשך לכך, ניגש המערער שנית אל המתלונן, דקר אותו באמצעות סכין מספר דקירות בחזה ובבטן וחתך בסכין את זרועו, גבו ועורפו של המתלונן. המתלונן הובהל לבית החולים במצב קשה ונותח. ערעור המערער על חומרת עונשו נדחה.

71. כן הפנתה לע"פ 9176/11 **נתן לייזרזון נ' מדינת ישראל** (4.12.12), שם נדון עניינו של מערער שהורשע בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה, איומים והחזקת סכין, בגין שני אישומים. המערער תקף את המתלונן בשל סכסוך של מה בכך, הכהו ודקר אותו בפניו ובגבו. המתלונן נזקק לאשפוז, בשל פצע דקירה במרכז הגב תוך סדק בחוליה, ובפנים בין השפה לאף משמאל. באישום השני, המערער איים על מתלונן נוסף כי יהרגנו, וקבע עמו מפגש אליו בא מצויד בסכין. על המערער, בעל עבר פלילי, הוטלו, בין היתר, 11 שנות מאסר בפועל. בית המשפט העליון הפחית מעונשו והעמידו על 9 שנות מאסר בפועל.

72. כן הפנתה לע"פ 2597/08 **יורי יוזינסקי נ' מדינת ישראל** (26.2.09), שם נדון עניינו של מערער שהורשע בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה, הדחה בחקירה ואיומים. על המערער, בעל עבר פלילי, הוטלו, בין היתר, 9 שנות מאסר בפועל. המערער תקף את המתלונן על רקע של מה בכך, ודקר אותו 5 דקירות בחזהו, בבטנו, בזרועו ובידו. ערעורו על חומרת עונשו נדחה.

73. כן הפנתה לתפ"ח (ב"ש) 12724-11-19 **מדינת ישראל נ' אחמד ג'בארין** (29.11.21), שם הורשע הנאשם בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה והוטלו עליו, בין היתר, 9.5 שנות מאסר בפועל. הנאשם דקר את שותפו לדירה בסכין, 3 דקירות בחלק העליון של חזהו, כשהוא שוכב על ספה בסלון הדירה. המתלונן ניסה להדוף את דקירות הנאשם ולצעוק לעזרה, אך הנאשם המשיך לנסות לדקור אותו בפלג גופו העליון. המתלונן הגן על עצמו באמצעות ידיו, והנאשם דקר אותו בשורש כף ידו, בזרועו ובכתפו, מספר פעמים. המאשימה ציינה, כי ערעור שהוגש על חומרת העונש טרם נדון.

74. ב"כ הנאשם הפנה לע"פ 7450/12 **עאמר כבהא נ' מדינת ישראל** (8.12.13), שם נדון עניינו של מערער שהורשע בעבירות של גרימת חבלה בכוונה מחמירה בצוותא ותקיפה וגרימת חבלה חמורה לקטין בצוותא. על המערער הוטלו, בין היתר, 36 חודשי מאסר בפועל. המתלוננים הם אב ושני ילדיו. המערער ואחר חשדו, כי אחד הבנים מוציא את דיבתה הרעה של אחות האחר. בשעה שהמתלוננים נסעו במכוניתם, התנגשו המערער והאחר עם מכוניתם בעוצמה מספר פעמים במכונית המתלוננים. המתלוננים יצאו ממכוניתם והחלו להימלט, אז דקר האחר שניים מהמתלוננים ואילו המערער היכה את

המתלון השלישי באלה בראשו. ערעור המערער על חומרת עונשו נדחה.

75. כן הפנה לע"פ 3619/18 **בנימין סביץ' נ' מדינת ישראל** (9.1.19), שם נדון עניינו של מערער שהורשע בעבירות של גרימת חבלה בכוונה מחמירה ופגיעה בנסיבות מחמירות והוטלו עליו, בין היתר, 4 שנות מאסר בפועל. בין המערער לבין חמותו פרץ ויכוח סוער, על רקע סכסוך בינו לבין בת זוגו. במהלך הוויכוח דקר המערער את חמותו במזלג צליה בעורפה, בפניה ובידיה, והיכה אותה בפניה באגרופיו. כן דקר את בת זוגו בצווארה באמצעות המזלג ולאחר מכן דקר אותה בעורפה בסכין. ערעורו על חומרת עונשו נדחה.

76. כן הפנה לת"פ (י-ם) 29371-11-13 **מדינת ישראל נ' רונן אברמוב** (19.7.15), שם הורשעו הנאשמים בעבירת חבלה בכוונה מחמירה והוטלו עליהם, בין היתר, 50 חודשי מאסר בפועל. המערערים התנפלו על המתלון, היכו אותו באגרופ בפניו וכן ברגליו באמצעות צינור ברזל. לאחר שהתמוטט, היכו הנאשמים את המתלון ודקרוהו באמצעות סכינים דקירות רבות בראשו, בגבו, בעורפו ובבטנו.

77. כן הפנה לת"פ (חי') 12668-02-20 **מדינת ישראל נ' מצארווה** (17.2.21), שם הורשע הנאשם בעבירות של חבלה חמורה בכוונה מחמירה, החזקת סכין שלא כדין ומעשי פזיזות ורשלנות. על רקע סכסוך בין הנאשם לבין אחיו של המתלון, הנאשם דקר/חתך באמצעות סכין את המתלון מספר דקירות/חתכים בפניו ובצווארו וגרם לו חתכים עמוקים באזור הלסת, הלחי ואוזן ימין. על הנאשם הוטלו, בין היתר, 3 שנות מאסר בפועל.

78. כן ראוי להפנות לע"פ 5558/19 **מכלוף קדוש נ' מדינת ישראל** (3.3.20), שם נדון עניינו של מערער שהורשע בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה והוטלו עליו, בין היתר, 56 חודשי מאסר בפועל. המערער הגיע לחנות הנמצאת בבעלות המתלון, כשהוא מצויד בסכין. עם כניסתו לחנות, שלף המערער את הסכין ודקר את המתלון בבטנו, ולאחר מכן הניף את הסכין לעבר בטנו של המתלון מספר פעמים ופצע אותו. המתלון הובהל לבית החולים ונותר. המערער לוקה בסכיזופרניה ובהפרעת אישיות אנטי סוציאלית, משתמש בסמים, ואושפז בעבר במחלקות סגורות. עם זאת, נקבע, כי לא נתמלאו התנאים הדרושים לצורך תחולתו של סייג אי השפיות. ערעורו על חומרת עונשו נדחה.

79. כן ראוי להפנות לע"פ 410/18 **אבינועם פנחס כהן נ' מדינת ישראל** (20.9.18), שם נדון עניינו של מערער שהורשע בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, בכך שלאחר שהתגלע ויכוח בינו לבין אשתו, הוא נטל סכין שאורך להבה 8 ס"מ ודקר את אשתו באמצעות הסכין פעמים רבות במקומות שונים בגופה וגרם לה לפגיעות חמורות. בנוסף נשכה באפה במשך מספר שניות. בשל הפגיעות הרבות האלה אושפזה בבית החולים למשך שלושה ימים. על המערער הוטלו, בין היתר, 6.5 שנות מאסר בפועל. ערעורו על חומרת עונשו נדחה.

80. כן ראוי להפנות לע"פ 9928/16 **כמאל טהה נ' מדינת ישראל** (24.1.18), שם נדון עניינו של מערער שהורשע בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה והחזקת סכין שלא כדין והוטלו עליו, בין היתר, 42 חודשי מאסר בפועל. על רקע עימות מילולי ביניהם, דקר המערער את שכנו בסכין, בצד ימין של גבו. כתוצאה מהדקירה נגרם למתלונן חתך עמוק, אשר הגיע עד לריאתו. ערעורו על חומרת עונשו נדחה.

81. כן ראוי להפנות לע"פ 9693/16 **יבלטל אקל נ' מדינת ישראל** (28.6.17), שם נדון עניינו של מערער שהורשע בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה והוטלו עליו, בין היתר, 4 שנות מאסר בפועל. בהמשך לאירוע שהתרחש בפתח של מועדון, במהלכו פגע המתלונן בשגגה בעינו של המערער, סירב להתנצל על כך, קילל את המערער ואף איים שיהרגו, נסע המערער לביתו, שם הצטייד בסכין מטבח גדולה ושב אל המועדון. בהגיעו למקום שלף את הסכין, ניגש למתלונן ודקרו בבטנו. בהמשך, ולאחר שנפל המתלונן ארצה, המשיך המערער להכותו בגבו ובראשו באמצעות הסכין ואף ניסה לדוקרו שוב. המתלונן הובהל לבית החולים במצב קשה, אושפז ונותח בשל קרע באונה התחתונה של הריאה וקרישי דם מרובים בחלל החזה. ערעור המערער על חומרת עונשו נדחה, תוך שנקבע, כי עונש המאסר שהושת על המערער אינו קל, אך הוא משקף כהלכה את חומרת מעשיו.

82. בשים לב לערכים החברתיים המוגנים שנפגעו מהעבירות שביצע הנאשם ומידת הפגיעה בהם, הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות ובחינת מדיניות הענישה הנהוגה, הרי שמתחם העונש ההולם נע במקרה דנן בין 5 שנות מאסר בפועל לבין 8 שנות מאסר בפועל, בצירוף עונשים נלווים.

היחס בין מתחם העונש ההולם לבין טווחי הענישה שהוסכמו בגדר הסדר הטיעון:

83. כאמור, הצדדים הגיעו להסדר טיעון אשר במסגרתו הוסכם, כי המאשימה תעתור להשית על הנאשם עונש ראוי של 6.5 שנות מאסר ואילו ההגנה תהא חופשית בטיעוניה. כן הוסכם, כי כל צד יעתור לענישה נלווית, כגון מאסר מותנה, קנס ועוד, כראות עיניו.

84. בהתאם לפסיקת בית המשפט העליון בסוגיה זו, הרי שאין זהות והלימה בין טווחי הענישה כפי שהם מוצעים במסגרת הסדר הטיעון וגדרי הענישה המוצעים במסגרתו, לבין מתחם העונש ההולם כפי שנקבע בזיקה להוראות תיקון 113 לחוק העונשין. ראו בעניין זה ע"פ 512/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (4.12.13) וכן ראו ע"פ 633/14 **מרדכי אביטל נ' מדינת ישראל** (6.7.14).

85. בנסיבות אלו, הרי שראוי לקבוע את מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם ואשר הוא מגלם בחובו גם את טווחי הענישה המוצעים במסגרת הסדר הטיעון, ואשר אליהם עותרת המאשימה, כאמור.

86. לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים כפי שאלה באו בפני ועליהם הצביעו ב"כ הצדדים כפי טיעוניהם לעונש, לרבות ובפרט הקשיים הראייתיים שהביאו לתיקון כתב האישום, מצאתי את הסדר הטיעון, כי הוא

ראוי, אינו נוגד את תקנת הציבור, אינו חורג ממתחם הסבירות וממתחם העונש ההולם שנקבע לעיל ולפיכך, אני רואה לכבדו.

קביעת העונש הראוי לנאשם:

87. בבוא ביהמ"ש לקבוע מהו העונש הראוי לנאשם, ביהמ"ש נדרש לבחינת הנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות ובכלל זה נתוני העושה ונסיבותיו האישיות.

88. בנסיבות העניין, סבורה אני, כי אין מקום במקרה דנן לסטות ממתחם העונש ההולם כפי שקבענו לעיל לחומרא או לקולא וכי יש לגזור את דינו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם שקבענו לעיל.

בהקשר זה יצוין, כי לא הוגש תסקיר מאת שירות המבחן בעניינו של הנאשם וממילא אף לא נתבקש. כך גם לא נטען להליך טיפולי - שיקומי כלשהו שעבר הנאשם ואשר יצדיק סטייה לקולא ממתחם העונש ההולם בעניינו משיקולי שיקום. עוד יוער, כי אף בטיעוניו לעונש לא עתר ב"כ הנאשם לסטייה ממתחם העונש ההולם שייקבע, משיקולי שיקום.

89. בבחינת הנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות, ראוי לציין, כי עניין לנו בנאשם אשר הינו בגיר, יליד 1998, זאת בשונה ממי שהוא קטין, או אדם מבוגר מאוד, על ההשלכות הקמות מכך.

90. מאידך, יש לזקוף לזכות הנאשם את עברו הפלילי הנקי והעובדה, כי זוהי לו הסתבכותו הראשונה והיחידה בפלילים.

91. כן ראוי לציין את הודאת הנאשם במיוחס לו בכתב האישום המתוקן, החיסכון בזמן שיפוטי יקר הגלום בהודאה זו, כמו גם העובדה כי בהודאתו עשה הנאשם כדי לחסוך את הצורך בהעדת עדים וביתר שאת, הקורבן. כן יצוין הצער שהביע הנאשם בדבריו על המעשים.

92. עוד לא נעלמו מעיני טיעוני ב"כ הנאשם בדבר מצוקותיו ומצבו הנפשי של הנאשם, בפרט במהלך מעצרו. במסגרת זו נטען, כי הנאשם הופנה לבדיקה פסיכיאטרית ונוטל טיפול תרופתי.

93. כן ראוי לציין את התקופה הניכרת בה שוהה הנאשם במעצר מאחורי סורג וברית, מזה כשנה ו-3 חודשים, על הנפקויות והקשיים הקמים מכך. נסיבה זו, בהתאם לפסיקת בית המשפט העליון בסוגיה, יש לשקלל לקולא.

94. כן שמתי ליבי להסכם הסולחה, שנחתם בין הצדדים (ענ/2). מהנספח להסכם עולה, בין היתר, כי משפחת הנאשם שילמה למשפחת הקורבן סכום פיצוי של 100,000 ₪. באשר למקומה של הסולחה בין שיקולי הענישה ראו למשל: ע"פ 3317/13 **אעסם נ' מדינת ישראל** (18.7.13); רון שפירא **"הגיעה העת לסולחה"** הפרקליט מח 433 (2004).
95. בנסיבות העניין ותוך בחינת הנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות, אני סבורה, כי יש למקם את העונש הראוי לנאשם ברף התחתון של מתחם העונש ההולם, ובצידו הקרוב לקיצון.
96. סבורני, כי תלכיד עונשי ראוי ומידתי בעניינו של הנאשם צריך, כי יכלול בחובו השתת ענישה מוחשית בדמות מאסר בפועל מאחורי סורג ובריא, אשר תיתן ביטוי למכלול נסיבות המקרה דנן, למהות המעשים והחומרה הגלומה בהם ותעלה בקנה אחד עם מיקום העונש הראוי לנאשם במתחם העונש ההולם שקבענו לעיל. יחד עם זאת, ראוי, כי תקופה זו תשקלל בחובה את נתוני העושה ואת נסיבותיו האישיות, עברו הנקי, מצבו הנפשי, הודאתו והצער שהביע על המעשים, כמו גם יתר ההנמקות שפורטו לעיל, כך שבסופו של יום, תתקבל תוצאה עונשית מידתית וראויה, ההולמת את מכלול נסיבות המקרה דנן.
97. לא נעלמו מעיני עמדותיהם העונשיות של באי כוח הצדדים, המאשימה מכאן וב"כ הנאשם משם. יחד עם זאת, לידי, עמדתה העונשית של המאשימה חורגת היא לחומרא ואין היא עולה בקנה אחד עם מתחם העונש ההולם שקבענו לעיל ועם מיקום העונש הראוי לנאשם במתחם זה, נתוני העושה, נסיבותיו האישיות, עברו הנקי ויתר ההנמקות המצטברות שפורטו לעיל. מאידך, עמדתו העונשית של ב"כ הנאשם חורגת היא לקולא ואין היא עולה בקנה אחד עם מתחם העונש ההולם שקבענו לעיל ועם מיקום העונש הראוי לנאשם במתחם זה, עם מהות המעשים שביצע, החומרה הגלומה בהם, הפסיקה הנוהגת והמחייבת בעבירות כגון דא, כמו גם בזיקה לנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות ובכלל זה, היעדר הליך טיפולי ויתר ההנמקות שפורטו לעיל.
98. בצד השתת ענישה מוחשית, כאמור, ראוי להשית על הנאשם עונשי מאסר מותנים אשר יהיו כ"חריב המתהפכת" מעל ראשו כצופה פני עתיד.
99. בהינתן סכום הפיצוי ששולם במסגרת הסכם הסולחה, כפי שפורט לעיל, ונוכח מהות החבלות והנזקים שנגרמו לקורבן בעטיים של המעשים שבוצעו, אני סבורה כי ראוי לחייב את הנאשם בתשלום פיצוי נוסף לקורבן וזאת בשיעור מידתי ומאוזן אשר ישקלל בחובו נכונה את מכלול הנתונים שפורטו לעיל.
100. המאשימה עתרה, בנוסף, לחיוב הנאשם גם בתשלום קנס. יחד עם זאת, נוכח נסיבותיו האישיות של הנאשם, מצוקותיו, מצבו הנפשי כפי העולה מטיעוני בא כוחו, התקופה בה הוא שוה במעצר מאחורי סורג ובריא ותקופת המאסר שתושט עליו במסגרת גזר דין זה, על הנפקויות הקמות מכך, אני סבורה, כי יש להימנע מחיוב הנאשם בתשלום קנס.

101. סופו של יום, נוכח כל האמור לעיל, אציע לחברי להשית על הנאשם את העונשים כדלקמן:

- א. 63 חודשי מאסר בפועל, שיימנו מיום מעצרו - 10.2.21.
- ב. 18 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור תוך תקופה של 3 שנים כל עבירת אלימות מסוג פשע.
- ג. 6 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור תוך תקופה של 3 שנים כל עבירת אלימות מסוג עוון, לרבות איום.
- ד. 3 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור תוך תקופה של 3 שנים עבירה של שיבוש מהלכי משפט.
- ה. חיוב הנאשם בתשלום פיצוי לנפגע העבירה דאוד עתאמנה בסך 20,000 ₪ (ע"ת 11). סכום זה ישולם ב-5 שיעורים חודשיים שווים ורצופים בסך 4,000 ₪ כל אחד. התשלום הראשון ישולם לא יאוחר מיום 2/10/22 ומדי חודש בחודשו באופן רציף ועוקב. אי עמידה באחד התשלומים במועד תעמיד את יתרת הפיצוי לתשלום מידי.

יפעת שיטריט, שופטת

הנשיאה אסתר הלמן - אב"ד :

מסכימה.

**אסתר הלמן, שופטת
נשיאה**

השופט סאאב דבור :

מסכים.

סאאב דבור, שופט

סוף דבר אפוא, הוחלט פה אחד לגזור על הנאשם את העונשים המפורטים בגזר דינה של כב' השופטת י. שטריט.

הודעה זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט העליון.

ניתן והודע היום ח' אייר תשפ"ב, 09/05/2022 במעמד הנוכחים.

עמוד 21

סאב דבור, שופט

יפעת שיטריט, שופט

אסתר הלמן, שופט
נשיא

הוקלד על ידי ליאור ממן